

Testvérek

„Ó, mily szép és mily gyönyörűsége, ha a testvérek egyetértésben élnek!”

Zsoltárok 133.1

„TI AZ
ÉN BARÁTAIM
VAGYTOK”
GYŰLEKEZETI TÁBOR

„MESTERSÉGEK
A MESTERREL”
NAPKÖZIS TÁBOR

Igehallgatók és igecselekvők

Ige: Jak 1,19-27

Alkalom: vasárnap

Dátum: 2023.08.06.

Tanuljátok meg tehát, szeretett testvéreim: legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra, mert az ember haragja nem szolgálja Isten igazságát. Ezért tehát vessetek el magatoktól minden tisztátalanságot és minden gonoszságot, és szelíden fogadjátok a belétek oltott ígét, amely meg tudja tartani lelketeket. Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat. Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát. Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejtí, hogy milyen volt. De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgy-

hogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete. Ha valaki azt hiszi, hogy kegyes, de nem fékezi meg a nyelvét, hanem még önmagát is becsapja, annak a kegyessége hiábavaló. Tiszta és szeplőtlen kegyesség az Isten és Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és az özvegyeket nyomorúságukban, és tisztán megőrizni az embernek önmagát a világtól.

Jak 1,22 Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat.

Zsolt 119,105-106: Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága. Esküszöm és fogadom, hogy megtartom igazságos döntéseidet.

1. Pl.1. Így szól egy régi, szakállas vicc: Egyszer egy kisfiú odaért a hentesüzlethez, és keserves sírásra fakad. A hentes megsajnálja és megkérdezi tőle, hogy „miért sírsz, kisfiú?” „Mert nem figyeltem oda és nem tudom, hogy mit mondott nekem anyukám! Gyula vegyél Csabait, vagy Csaba vegyél Gyulait?”

„Hát ezt igen könnyű kideríteni! Mondd meg nekem, hogy hívnak!”

„Pistikének” – felelte a kisfiú.

Kedves Testvérek! Sokszor nagyon nem figyelünk arra, amit hallunk, vagy olvasunk. Már sokszor észrevettem magamon, hogy úgy hallgatom a rádiót, hogy alig figyelek oda, vagy egyáltalán nem is figyelem. Így aztán már nem egyszer megtörtént, hogy hallgattam az ötperces híreket és az időjárást, de utána egyszerűen képtelen voltam felidézni, hogy miről is volt szó a hírekben, vagy milyen időt mondtak a következő napra?

Pontosan erről a felületességről mondja azt Jakab apostol, hogy „ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát. Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejtí, hogy milyen volt.” Vagyis teljesen értelmetlenül töltötte az idejét az ember, így hallgatja az ígét, vagy akár csak a rádiót.

Pl. 2. Elmesélek egy másik példát is: Egyszer egy gyülekezetbe új lelkipásztor került, a templom zsúfolásig megtelt, mert mindenki meg akarta hallgatni, hogyan prédikál az új pap.

Nem is csalódtak az emberek, mert az új lelkipásztor nagyon kitett magáért, hogy nagyszerűen prédikált. Majd eltelt az első hét, és vasárnap megint megtelt a templom. A hívek nagyon várták lelkészüket következő igehirdetését. Ám egy kicsit csalódnuk kellett, mert a lelkipásztor szóról szóra ugyanazt azt igehirdetést mondta el, mint első alkalommal. A hívek azzal magyarázták ezt, hogy bizonyára azzal volt elfoglalva a lelkész, hogy kipakoljon és elrendezze holmiját a parókián, ezért nem volt ideje készülni.

Eltelt egy újabb hét, és megint nagyon sokan jelentek meg a templomban, és nagyon várták, vajon most miről fog szólni az igehirdetés? És hát nagyon meglepődtek, de megint szóról szóra ugyanazt hallhatták, mint első, meg második alkalommal. Ekkor már néhányan kezdtek zúgolódni, hogy az új papuk bizony lusta, mert megint

nem készült új igehirdetéssel.

Megint eltelt egy hét, újra elérkezett a vasárnap, és hát a lelkipásztor megint ugyanazt az igehirdetést mondta el. Ahogy kimondta az áment, rögtön felállt a kurátor, és megszólította a lelkészt:

„Tiszteletes úr! Ez már mégiscsak sok, hogy már negyedjére mondja el nekünk ugyanazt a prédikációt! Ezt már nem lehet szó nélkül hagyni!”

Mire a lelkész ezt válaszolta: „Tisztelt Gondnok úr! Ameddig azokat a dolgokat sem valósítják meg az életükben, amiről az első igehirdetésemben beszéltem, és amíg ugyanazokat a hibákat követik el, ami ellen az első prédikációban szoltam, addig nincs értelme nekem újabb igehirdetést mondani, sem maguknak újabb prédikációt hallgatni!”

2. Jakab apostol levele – ahogy azt múlt vasárnap hallottuk – sokkal inkább a gyakorlatra helyezi a hangsúlyt, semhogy az elméleti ismeretekre. Jakab tehát az Isten Igéjét egészen gyakorlati oldalról nézi. Azt vizsgálja tehát, hogy az Igének milyen célja és feladata vagy szerepe van az ember életében?

Ige – igehirdetés – igehallgatás – az Ige megcselekvése – ezek mind nagyon fontos fogalmak, ismerjük is őket, mégis jó, ha egy kicsit átgondoljuk őket egyesével.

3. Ige – mi az Ige? Ha nyelvtanilag nézzük ezt a szót, akkor az ige cselekvést, történést és létezést kifejező szó.

Tulajdonképpen innen származik az, hogy a Bibliában olvasható történeteket, mondatokat, sőt, magát a Biblia egészét is Igének nevezzük. Ennek az az oka, hogy amit Isten kimond, az megtörténik, az van, az létezik. Erre a legjobb példa a teremtéstörténet, ahol azt olvassuk, hogy Isten azt mondta, hogy „legyen világosság! És lett világosság.”

Isten úgy teremtette ezt a világot, hogy kimondta azt, hogy mit akar, és az meglett. Majd később ilyeneket olvasunk: „pezsdljenek a vizek..., repdessenek a madarak..., hozzon elő a föld különféle élőlényeket...” A teremtés úgy folytatódott, hogy Isten kimondta, hogy mit akar, és az megtörtént, meglett.

Majd a teremtést követően is bármit akart Isten, azt elmondta közvetlenül az egyes embereknek, vagy pedig közvetve a próféták által mondta el az akaratát. Isten egyszerűen ma is úgy kommunikál velünk, emberekkel, hogy beszél hozzánk az Igén keresztül. Isten szava ennyire fon-

tos ezen a világon, hogy általa léphetünk kapcsolatba vele. Amikor a Bibliát olvassuk, akkor Isten beszédét látjuk leírva, és azt olvassuk, amit Ő valamikor kijelentett az embereknek, a prófétáknak.

4. Az igehirdetés már ebből következik. Ha nagyon egyszerűen szeretném megfogalmazni, mi az igehirdetés, akkor azt mondanám, hogy az igehirdetés a Szentlélek által megértett és elmondott üzenet. Az igehirdetés az, amit a lelképásztor a Szentlélek segítségével megértett a bibliai Igéből, megfogalmazott és elmondott a gyülekezet mai helyzetére nézve.

Tehát az igehirdetés is Ige. Így is szoktuk mondani, hogy hirdett Ige. A Bibliában arra is több példát olvashatunk, hogy megjegyezték: „az Úr igéje szól általa” (2Kir 3,12) Természetesen nem mondhatom azt, hogy bármikor, ha egy lelkész megszólal, akkor mindig az Úr szól általa és igehirdetés történik. Ezt állítani rendkívül nagy önteltség lenne. De amikor a lelkész biblikusan, ige szerint, az ige mércéje alapján helyesen prédikál, akkor az igehirdetés, amit a Szentlélek készített el, és a Szentlélek hitelesít és Ő áld meg az igehallgatók szívében.

5. Az igehallgatás pedig az, amiről Jakab apostol beszél. Adjunk ennek a szónak is egy definíciót, meghatározást. Igehallgatás az, amikor az ember meghallgatja az igehirdetést, a prédikációt. Vagyis hallgatja és meghallgatja, hogy mit mond számára Isten.

Ezek szerint, hétről hétre azért gyűlünk össze a templomban, hogy meghallgassuk, hogy mit akar mondani nekünk a világmindenség Ura és Teremtő Istene. Meghallgatjuk az Igét, azt a teremtő szót, ami egykor életet teremtett ezen a földön.

Gondoljunk csak bele ebbe a dologba! Nem akárki szól hozzánk, hanem a Teremtő Isten, az Élet Ura, a Mindenható Úr!

Eszembe jutnak olyan képek dokumentumfilmekből, amikor az emberek odagyültek az asztali rádió köré, és hallgatták, mit mond a Szabad Európa Rádió, vagy 1956-ban Nagy Imre miniszterelnök. Feszülten figyeltek, hogy minden szót meghalljanak és megértsenek. Úgy hallgatták a rádiót, **mint akinek az élete múlik azon, hogy mit hallanak.**

Valahogy így kellene nekünk is hallgatnunk az igehirdetéseket, ilyen nagy és feszült figyelemmel. De azt tapasztalom saját magamon is, hogy valami miatt nem tudjuk ilyen figyelemmel hallgatni az Igét. Nem úgy hallgatjuk az Igét, mint akiknek az élete múlik azon, hogy mit hallunk.

Csak hallgatjuk, **és bizony sokszor el is kalandozik a figyelmünk.** Vagy beleszundítunk az igehirdetésbe, mint egyszer egy fiatalemberrel történt, amikor Pál apostol prédikálását hallgatta. Ezt olvassuk az ApCsel 20-ban: *Egy Eutikhosz nevű ifjú pedig, aki az ablakban ült, mély álomba merült, mivel Pál sokáig tanított, és az álomtól elnehezülve leesett a harmadik emeletről, úgyhogy holtan szedték fel. Pál lement, ráborult, átölelte, és ezt mondta: Ne zajongjatok, mert a lelke benne van. Azután felment, megtörte a kenyeret, evett, és még sokáig, egészen virradatig beszélt hozzájuk, majd útnak indult. A fiút pedig élve hozták fel, és egészen megvigasztalódtak.*

Szerencsére, mi nem az ablakban ülve hallgatjuk az igehirdetést, mert akkor már a fél gyülekezet kiesett volna az ablakon az évek során.

Ugyanezt a problémát ismerte fel Jakab apostol is, hogy az igehallgatók többsége bizony becsapja önmagát, mert

meg elégszik azzal, hogy csupán hallgatja a prédikációkat, de nem váltja életre a hallott üzenetet, nem engedi, hogy az Ige formálja, alakítsa az ő életét. Így olyanok, mint akik csak megnézik a frizurájukat a tükörben, megállapítják, hogy rendben van, vagy hogy ideje lenne már fodrászhoz menni, aztán nyomban elfelejtik, hogy milyennek látták magukat.

Én azt gondolom, hogy megvan bennünk a jó szándék arra, hogy jó igehallgatók legyünk. És valóban igyekszünk arra, hogy az Isten szavát, beszédét komolyan vegyük, mert hisszük azt, hogy az Úristen az, Aki szól hozzánk, Aki megszólít bennünket a mindennapi igeolvasás vagy az igehirdetés által. Ennek ellenére mégsem sikerül mindig jól figyelni, és bizony mi is „feledékeny hallgatói” leszünk az Igének.

Pedig, ha feledékeny hallgatók vagyunk, ha nem emlékezünk arra, hogy mit kért Isten tőlünk, vagy mire mutatott rá, hogy az helytelen az életünkben, akkor nem is fogunk tudni azon változtatni, és észre sem vesszük, de nem tesszük meg azt, amit kért tőlünk Isten. Olyanok leszünk, mint az a fiú, akitől azt kérte az apja, hogy menjen el a szőlőbe dolgozni. Ő azonnal azt válaszolta, hogy mindjárt elmegy, de végül mégsem ment. Az egész történetet a Mt 21-ben olvashatjuk el.

6. Mit tudunk akkor tenni? Hogyan tudunk olyan igehallgatókká válni, akik megcselekszik és megtartják az Igét? Erre a hogyan kérdésre segít válaszolni három másik igehely.

A Lk 2,19-ben **Mária pedig mindezeket a beszédeket megjegyezte, és szívében forgatta.** Ebben a történetben olvassuk arról, hogy a Betlehem közelében nyájait legeltető pásztoroknak megjelentek az angyalok, majd ők megkeresték Józsefet, Máriát és az újszülött gyermeket, Jézust, és elmondták nekik, amit az angyaloktól hallottak. Mária pedig szívében forgatta, amit hallott. Újból és újból felidézte a hallottakat, és töprengett, gondolkodott a hallottakon.

A másik igehely a Mt 1,20. Ott ezt olvassuk Józsefről: **Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: József, Dávid fia, ne félj feleségül venni Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van.**

A harmadik igehely pedig a 12 éves Jézus a jeruzsálemi templomban története Lk 2,51 **Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében...**

Ezek arról beszélnek nekünk, hogy jó tudatosan megjegyezni egy-egy mondaton, történeten elgondolkodnunk az Igéből, és miközben azon gondolkodunk, forgatjuk a szívünkben, és meg is jegyezzük azt.

Próbáljunk megjegyezni egy gondolatot a vasárnapi igehirdetésből, majd utána napról napra idézzük fel, és figyeljük, hogyan kapcsolódik az a mondat a hétköznapjaink eseményeihez, a munkánkhoz, a találkozásainkhoz, a beszélgetéseinkhez.

7. Nagyon szeretem a 119. Zsoltár 105. versét: **Lábam előtt méces a te igéd, ösvényem világossága.** Mert rámutat arra az igazságra, hogy Isten beszéde, Igéje mit jelenthet számunkra, ha megismerjük és megjegyezzük azt. Olyan lesz számunkra az Ige, mint egy zseblámpa, vagy a telefonunk vakuja, ami éppen elegendő fényt ad ahhoz, hogy ne lépünk bele egy gödörbe, vagy megtaláljuk az utat, ahol mennünk kell.

Sok évvel ezelőtt Romániában utaztunk, és elromlott az autóm generátora. Besötétedett, és ahogy haladtunk a kocsis reflektorai egyre halványabban világítottak. Nagyváradon egy kivilágított helyen álltunk meg, onnan hívtunk segítséget. Egy taxis jött, és mondta, náluk megalhatunk, másnap pedig segít megjavíttatni az autót. Mondta, hogy kövessük őt.

Mi elindultunk utána. Ahogy követtük egyre csak kifelé ment a központból, és a város külső utcáiban már egyáltalán nem volt közvilágítás. Az én kocsimnak már semmi világítása nem volt. Korom sötét volt, csak a taxis autójának két kicsi hátsó lámpája mutatta az utat, merre menjünk. De az a kis hátsó lámpa biztosan mutatta az utat, csak követni kellett. Igaz, kicsit ijesztő volt, amikor bekanyarodott egy utcába, előlem meg eltűnt a hátsó lámpa, és nem láttam a sötétben, hova kell bekanyarodni. De végül sikerült követni őt, és szerencsésen végződött a kaland.

Ilyen az Isten Igéje is: mutatja az utat, csak követni kell. Csak meg kell hallgatni és meg kell cselekedni, és akkor nem fogjuk becsapni önmagunkat.

A Zsoltáros felismerte ezt az igazságot, és tett egy nagyon komoly elhatározást. Ezt mondta: **Esküszöm és fogadom, hogy megtartom igazságos döntéseidet.**

Kedves Testvérek! Határozzuk el mi is magunkat, hogy megtartjuk Isten igazságos döntéseit, megteesszük mindazt, amit Urunk kér tőlünk, és beteljesedik rajtunk az ígéret: **De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyszólván nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete.** Ámen.

Loment Péter lelkes

Ha meg nem moslak, ..

Manapság a kedvesség, az előzékenység egyre nagyobb hiánycikk kezd lenni. Persze vannak kedves emberek, nem is kevesen, de egyre gyakrabban találkozunk az ellenkezőjével is.

Sajnos az egész emberiség nem éppen jó irányba halad, és a járványos időszak még jobban eltávolított bennünket a helyes úttól, a szeretetteljes viselkedéstől.

Ha nem tudunk egymásnak egy kedves szót, egy kedves mosolyt adni, hogyan tudnánk akkor, olyan szolgálatkészek és alázatosak lenni, mint Jézus, amikor megmosta tanítványai lábát?

Nem kell különlegesnek lenni ahhoz, hogy együtt érezzünk, hogy segítsünk, szolgáljunk. Az a baj, hogy hiányzik életünkben az önzetlen, szolgáló szeretet. Jézus egész élete egy határtalan, hatalmas áldozat és szeretetszolgálat volt. Ő nem tartotta megalázónak, hogy körül kösse magát a rabszolga kendővel, és megmossa tanítványai lábát...

Teszünk-e mi valamit is azért, hogy alázattal lehajoljunk, hogy szolgáljunk, hogy hacsak néhány órára is, megkönnyítsük valaki életét?

Van-e helye Jézus szeretetének életünkben, mindennapjainkban?

Próbáljuk-e erőnkhez, képességeinkhez mérten megél-

ni, szétosztani az Ő tulajdonságait, tanításait?

Nem könnyű feladat ez. Egészséges, szeretetteljes szív, érző lélek és hit kell hozzá. Sajnos az utóbbi években éppen ez az, amely megsérült, megbetegedett, félelemmel telt meg. De megújuló hittel, reménységgel, Jézus segítségével vissza lehet találni a helyes útra. Meg lehet erősödni, új életet lehet kapni, begyógyulhatnak a sebek, megnyílhatnak a szívek, szárnyalhatnak a lelkek.

Földi életünk során van, hogy viharokat kell átvészelnünk, van, hogy belefásulunk a gondokba, van, hogy fájdalmak, súlyos veszteségek terhelnek, van, hogy bepiszkolódunk a hosszú út porától...

Ilyenkor lehajol hozzánk valaki Jézus szeretetével? Megvigasztal, vagy alázattal felkötöti a kendőt, és „lemossa” rólunk az út porát?

Van emberünk? – Van elég együtt érző szív? – Van elég együtt érző lélek?

Bárcsak egyre többen felismernénk, hogy csak összefogva, egymást segítve, támogatva lehetünk képesek kibírni azt az egyre sokasodó veszélyt, betegséget, nehézséget, bizonytalanságot, amelyek a mai világban körül vesznek bennünket, megnehezítik életünket, próbára teszik erőnket, hitünket...

Bárcsak egyre többen rátalálhatnánk a helyes útra! Bárcsak le tudnánk hajolni, és „megmosni” az élet poros, rögös útjain bukdácsoló embertársaink fáradt lábát...

Bárcsak egymást gyógyítgatva, jézusi szeretettel, egy szívvel-lélekkel tudnánk járni e földi élet néha viharos, poros, de gyakran napsugaras, örömmel, és élményekkel is megajándékozó titokzatos útjait...

Felele néki Jézus: Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs énhozzám.

Ján. 13,8

Nagy Sándorné Margitka

A tábor – ahogyan én megéltem...

Nagyon örültem, amikor véletlenül eljutott hozzám a nyári gyülekezeti tábor témája. Több ok miatt is. Egyrészt Dávid és Jonathán története nagyon közel áll a szívemhez. Másrészt pedig arra gondoltam, hogy az első alka-

lommal táborozó férjem és gyermekeim számára is olyan téma a barátság, amelyben otthonosan mozognak, amelyhez hozzá tudnak szólni.

Arra a készülődés közben nem is gondoltam, hogy számomra is lesz mondanivalója Istennek a témával kapcsolatban. Igen, megerősített engem nem csak az igei szolgálatok alkalmával, amikor is az irgalmas Samaritanus, vagy Dávid és Jonathán, vagy Ruth története, vagy éppen Péter és Jézus beszélgetéséről hallhattunk. Hanem pihentetőek és felemelőek voltak a csoportos beszélgetések is. A női mivoltunk, az asszonyi létünk egyfajta sorsközösség is, még ha sokszor nem is tudunk egymás nehezeiről. Beszélgetés közben rá-rácsodálkoztunk, hogy az el-

múlt évek nehezei hogyan befolyásolták kapcsolatainkat, és milyen tudatos magatartás szükséges ahhoz, hogy Istentől és egymástól ne sodródjunk el. Hasonló élethelyzetekben hasonló küzdelmeket éltünk át. A témafelvezetések sikereként könyvelem el, hogy a délutáni, esti beszélgetésekben, vagy éppen a kirándulás közben is folytatódtak a beszélgetések. Felemelő volt az is, hogy a csoportomban az egészen fiatalok és a már sok évtizednyi tapasztalattal rendelkező hívő néni gondolatait is hallhattuk.

A közös zenéléseket, a táborzáró előadásokat, a humort, kedvességet, - szintén nem felejttem el.

Mióta megvannak a gyerekeim, mindig úgy érzem, őriznem kell őket, szemeimet mindig rajtuk tartom. Nagyon pihentető volt a tudat, hogy egy kicsit kikapcsolódhatok, mert vigyáznak rájuk, mások óvják, szeretik, nevelgetik őket. Ezúton is szeretném megköszönni a gyermekalkalmak szervezőinek lebonyolítóinak, hogy egy kicsit, mi szülők is pihenhetünk, formálódhattunk.

Nagyon jó volt látni, és érezni, hogyan alakulnak gyermekeink Isten és egymás szeretete által.

Amiben megerősítést kaptam, az az, hogy szeretetkapcsolatban lenni öröm, amely egyúttal felelősséggel ruházza fel az embert. Pétert, -hogy emlékeztesse a háromszori tagadására - háromszor kérdezte meg Jézus, hogy szereti-e Őt. Péter mind háromszor igennel felelt. Jézus akkor bízta rá a nyája vezetését. El elbukunk, de Isten a megbocsájtás, az újrakezdés Istene, aki feladatot ad mindenkinek ereje szerint, vagy pedig képessé tesz: felruházza szeretettel, erővel, tehetséggel.

Elekne Szórádi Márta

Megbarátkoztunk Mályival

Azt szokták mondani, hogy egy film, vagy előadás akkor jó, ha máshogyan jössz ki róla, mint ahogyan bementél. Azt is szokták mondani, ha egy tanóra, egyetemi szeminárium, vagy előadás akkor jó, ha több kérdéssel távozol, mint amennyivel odamentél. Mindkettő hasonlat megállja a helyét az ideai gyülekezeti hét kapcsán.

Ez volt az első alkalom, hogy a gyülekezet egyhetes nyári táborába úgy tudtam eljutni, hogy mind az 5 nap ott voltam és semmilyen programot nem hagytam ki, legalábbis törekedtem rá, hogy a lehető legkevesebb dologból maradjak ki. Na, jó a billiárd versenyre és a golfra nem jelentkeztem, de talán ez megbocsátható, egyrészt, mert billiárdban a Tisztelendő úr kétszer is legyőzött, másrészt pedig, mert sűrű volt a hét és így is volt miben aktivizálnom magam. Többek között spontán Bárka zenekar-tag is lettem, de büszkén számolhatok be a Pingpong és csocsó bajnokságon elért - ha jól emlékszem talán - harmadik helyezésemről.

Az egyik legérdekesebb visszatérő része a tábornak számomra azonban a férfikör volt. Ezeken az alkalmakon a hét témájának különböző aspektusairól beszélgettünk. A héten a barátság volt terítéken és az áhítatok után leültek a hölgyek, a férfiak, valamint az ifisek is, hogy az ott elhangzott bibliai történet által elmesélt tanulságot átültessük az életbe, megbeszéljük, kinek, milyen tapasztalatai voltak/vannak a saját életében.

Hová tűntek a barátaink és miért jellemző az eltűnésük? Létezhet-e barátság és üzlet egy kapcsolatban? Mennyire elválasztható ez a kettő egymástól? Megmondhatom-e én bárkinek, hogy mit gondolok róla, szembesíthetek-e bárkit a hibájával? Mit jelent egyáltalán a barát-

ság? Hogyan lehetne definiálni? Milyen válaszai vannak ezekre a kérdéseknek a Bibliának?

Ilyen-és ehhez hasonló kérdések merültek fel és azt kell mondjam nem volt feltétlenül nagy egyetértés. Már csak azért is, mert ezeket a kérdéseket inkább csak feszegetni lehet, megválaszolni objektíven nem nagyon, hiszen minden ember másképp válaszolna rá és mást gondol ezekről.

Kissé nehézkesen indult be az első beszélgetés, de a végére már nem is nagyon lehetett belénk fojtani a szót. Felmerültek olyan kérdések, hogy megmondhatom-e bárkinek, hogy mit gondolok róla, vagy a cselekedeteiről akkor, ha ezzel a szándékaim jók és segítőkészek. Volt olyan álláspont miszerint valóban segíthet, ha beszélünk az illetővel. Akkor is, ha nem a barátunk, vagy ismerősünk. De volt olyan is, aki ennek az ellenkezőjével értett egyet. Szóba került az a kérdés is, hogy mi a különbség a gyakorlatban a házasság és a barátság között.

Biztosan máshogyan érkeztem haza erről a gyülekezeti hétről, mint ahogyan odamentem, hiszen olyan élményekkel és beszélgetésekkel lettem gazdagabb, melyek egészen biztosan életre szólóak. Ami a cseresznye volt a hab tetején, azok az ifisek és a hölgyek előadásai voltak. Könnyesre nevettem magam az ifiseken, a hölgyeké pedig egyszerűen lenyűgöző volt. A bábok, a dalok, ahogy az egész előadás össze volt rakva... fantasztikus volt, nincs rá jobb szavam. Az egyik legnagyobb kérdés, amivel távoztam a táborból az az, hogy hogyan lehetett ezt ilyen gyorsan összerakni?

Szűts Bendegúz és Szűts-Uzonyi Katalin

Az élő kövek és a téglá

Tudományos folyóiratunk eheti égető kérdése az emberi kapcsolatok vizsgálata, így felkerestük legjobb kutatócsoportunkat, az Élő köveket, hogy járjanak utána a témának és vitassák meg a barátság legfőbb kérdéseit. Végigkísértük mindennapjaikat a Mályi-tavi bázison, a következőkben közéljük beépült emberünk, Tég Lajos beszámolóját olvashatjuk.

1. nap Érkezés a szállásra, ismerkedés a (megszokott) környezettel. A kutatócsoport feladata, hogy könnyedén beszélgessen a témáról felvezetésképpen. Öt perc elteltével definíciós vita kezdődik a barátságról.

Egyből mély vizekre eveznek, olyan kérdések kerülnek fészegetésre, minthogy kiket neveznek barátaiknak, prioritizálnak-e, vagy éppen mik az alapvető kritériumaik a barátokkal szemben. Annak érdekében, hogy még könnyebb legyen elmerülni a témában, és a gondolati mintavételezés is reprezentatív legyen, kisebb csoportokra bomlanak, és apró jeleneteket dolgoznak ki a különböző életkorú emberek barátkozási szokásaira. Kiderül, hogy bizonyos életkor felett elegendő egy ember egy barátkozási történet előadásához.

2. nap A mai napra való feladat a szeretetmegnyilvánulások keresése a baráti kapcsolatokban. Kezdetnek az egymáshoz való kapcsolódási pontok megtalálása a cél, aminek kimenetele egy természetes fonál-háló, szemléltetve, hogy a színátmenetek kedvelésétől kezdve lelkészgyereklélen át egy régi közös emlékgig bármi lehet barátságunk alapja.

Kell nekem mindig aktívnak és kezdeményezőnek lennem a baráti kapcsolataimban? Úgy kell elfogadnom,

ahogy van, vagy meg kell változtassam? Nem könnyű választ találni, de nem hazudtolta meg hírnevét most sem a csoport, ha kellett, még arra sem voltak restek, hogy elővegyék kisvirágalakú post-it-eiket és színes filceiket.

3. nap Helyszín: Csillagvizsgáló. A kutatócsoport úgy határoz, hogy a csillagok állása alapján precíz mérésekkel megállapítja a pontos határvonalat a barát és a haver definíciója között. Sajnos a csoport rájön, hogy – a tábor rendjének megfelelően – nappal látogatták meg a csillagvizsgálót, így méréseik pontossága ekvivalens a tehénhez, melyet egy gömbbel közelítettünk.

4. nap Heves beszélgetések, kellemes zenélések, görög dráma, tartalmas nap a mai. Mégis az esti beszélgetés a legmeghatározóbb a kutatócsoport számára. Meglepődve tapasztalom, hogy hiába vannak kemény kérdések elé állítva, mindenki a legbelsőbb gondolatait adja a többiek tudtára, legyen szó önismeretről vagy jövőbeli vágyakról.

Kell nekem önmagam barátjának lennem? Ha igen, ez azt jelenti, hogy magamat is annyira kéne szeretnem, mint ahogy Jézus engem? Új meglátásba helyeződik a nagy parancsolat, „szeresd felebarátodat, mint magadat”. Hogyha az ember magát sem tudja teljesen szeretni, képes arra, hogy másokat igazán szeressen?

5. nap A kutatócsoport a hét során fejtegetett tételeket összevetve rájött, hogy bár a barátság teljeskörű definiálása egy igen komplikált feladat és maradtak is megválaszolatlan kérdéseik, immár saját kompetenciáikat figyelembe véve a gyakorlatban fogják tesztelni az eredményes kapcsolatfenntartás követelményeit.

Nagy Borbála

Gyermekprogramok a mályi táborban

Az unokáimmal harmadik alkalommal vettem részt nyári gyülekezeti táborban. A gyerekek nagyon várták az indulást, hiszen tudták, sok érdekes program várja őket.

A gyermek foglalkozásokon a felnőttekhez hasonlóan a hét témájához illeszkedő bibliai részleteket dolgoztak fel játékos formában. Idén a barátságához kapcsolódók kerültek sorra.

Ezeket a foglalkozásokat naponta más-más felnőtt vagy ifis vezette. Hétfőn tiszteletes asszonnyal az irgalmas samaritánus történetét idézték fel.

Kedden Kiss Reginával a közös imádság után tornáztak: Ahhoz, hogy a gyerekek átérezzék, Ruth idejében milyen erős derekat igényeltek az otthoni tevékenységek, játékos törzsgyakorlatokat végeztek. Egy videófilm megtekintése után Naomi és Ruth történetéről, a köztük lévő hűséges barátságról, a két asszony egymáshoz való ragaszkodásáról beszélgettek, s a gyerekek ügyesen válaszoltak a feltett kérdésekre.

Szintén játékos formában gyakorolták a következő aranymondást: *"Mert ahová te mégy, oda megyek, ahol te megszállsz, ott szállok meg én is. Néped az én népem, és Istened az én Istenem."* (Ruth 1,16) Pókhálóábrába összegyűjtötték barátaik, majd Ruth és Naomi tulajdonosságait. A témához kapcsolódóan színezték és feladatlapot is kitöltöttek.

Szerdán a Dávid és Jonatán történetével kapcsolatos feladatok között volt tesztjellegű feladatmegoldás, színezés, rajzolás, mozgásos gyakorlatok. A táborozó gyerekek nagyon ügyesen őrizték titkaikat, amikor nem volt szabad elmondaniuk egymásnak, hogy kinek a részére rajzolnak ajándékba valamit (annyira jól sikerült, hogy volt, aki elfelejtette, kinek készíti az alkotását). 😊 Míg a kicsik színezték, a nagyobbak egy titkosírást fejtettek meg, melynek megoldása egy aranymondás volt a barátságról: *„A hűséges barát erős támaszod...”* (Sir6,14-16). Jó volt látni, ahogy figyeltek egymásra a bizalomjáték (vakvezetés) során, illetve amikor közös feladatként egy szétdarabolt képet kellett kirakniuk.

Csütörtökön a Három + egy barát a tüzes kemencében c. (Dán 3,1-30) történettel foglalkoztak a gyerekek. Megbeszélték az eseményeket, azt, hogy miért nem engedelmeskedett a három jó barát, ki mentette meg őket, s hogyan kapcsolódnak ezek az elemek a hét témájához. Értelmezték az *„Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem.”* (Zsolt 56,12) aranymondást, a gyufa és a szeg példáján keresztül pedig beláthatták, hogy törekenyek vagyunk (mint a gyufaszál), de ha az Úr Jézushoz kötjük az életünket (a szeghez erősítjük a gyufaszálat) erősek

lehetünk. (Így nem tudták eltörni az erős fiúk sem a gyufaszálat.)

Fénymásolt lap kiszínezése, kivágása, hajtogatása után felelevenítették a történetet, de voltak, akik még a tüzes kemencét és a három + egy barátot is elkészítették.

Az esti alkalmon a történet (néma) animációs változatának „magyar hangját” a gyerekek adták, majd két csapatban versenyezve kellett SADRAK nevét kirakniuk, miután váltófutásban egyenként a megadott helyre szállították a betűket.

Pénteken a záróistentisztelet alatt a kapernaumi béna történetéről volt szó. Laptop segítségével képeket tekinthettek meg a történet elmeséléséhez, majd beszélgettek arról, hogy hogyan érezhette magát a béna. A gyerekek is elmondhatták, ők hogyan segítenek barátaiknak, vagy miben kaphatnak segítséget tőlük. Ezt követően voltak akik feladatlapot oldottak meg, barkácsolhattak egy hordágyon fekvő bénát, s páran memóriakártya készítését is elkezdtek. Végül a Kezes-lábas Újszövetség nevű társasjátékkal játszottak, ami jól lekötötte a többség figyelmét.

A kötelező foglalkozásokon kívül számos szabadidős tevékenységre adott lehetőséget a mályi üdülő: az épületen belül csocsó, asztalitenisz, biliárd, az udvaron trambulín, 70 cm-es medence, hatalmas füves terület várta a vendégeket. Lehetett vízibiciklizni, s úszni is a tóban. A gyerekek szintén benevezhettek a különböző sportversenyekre, melyek az idén egy új sportággal bővültek: az első emeleti folyosón megrendezett „golfbajnokságon” vehettek részt az érdeklődők. Amikor megkérdeztem az unokáimat, hogy nekik mi tetszett legjobban a táborban, a kézműves foglalkozásokat emelték ki elsősorban, de szívesen emlékeznek a hétfőn délelőtt megtekintett interaktív kiállításra Boldogkő várában, s a Bükki Csillagda különleges élményeire: a csillagok lenyűgöző világára és a 3D-s filmvetítésre a repülés múltjáról, jelenéről és elképzelt jövőjéről.

Azt gondolom, a tábor hangulata, nyugalma, a felnőttek egymással való kapcsolata szintén példaértékű, s ezek a tervezett értékközvetítésen túl szintén hozzájárultak a gyerekek lelki fejlődéséhez.

A cikk összeállításában közreműködtek: Barakné Horváth Eszter, Kiss Regina, Pluhár Anna és Enikő.

Varga Antalné

„A Mester itt van, hív téged!”

(Összefoglaló a „Mesterségek a Mesterrel” gyülekezeti napközistáborról)

Négy éve újra rendszeressé váltak gyülekezetünkben a nyári napközis gyerekhetek. Talán ezek az év legszínesebb, legmozgalmasabb napjai. Idén a „Mesterségek a Mesterrel” címmel meghirdetett táborban 60 gyermek vett részt. Minden napot a templomban együtt kezdtünk el. Az énektanulás után egy-egy bibliai mesterséggel és az ahhoz kapcsolódó bibliai történetek üzeneteivel ismer-

kedtek meg a gyerekek. A nap további részében csoportfoglalkozásokon, délután pedig saját élményeket, tapasztalatokat gyűjtve ismerkedtünk tovább a nap témájával. Végül a napokat ismét a templomban zártuk, rövid összefoglaló percekkel, melyen a szülők és gyülekezeti tagok is szép számmal vettek részt.

A tábor célja az volt, hogy Jézus Krisztusban felismerjük a Mesterek Mesterét, és az Ő hívó-elhívó szavát a gyerekek meghallják. Felismerjük, hogy Jézus nemcsak egy szép hivatást, mesterséget ad nekünk, amihez készségünk van, amiben örömmel leljük, hanem Ő arra is hív, hogy Vele közösségben éljünk. Sok múlik azon, hogy mi is meghalljuk-e a történetbel Márta szavait: „A Mester itt van és hív téged!” (Jn.11,28)

Tekintsünk vissza az öt nap eseményeire és üzeneteire!

Hétfőn a sátorkészítés mesterségével ismerkedtünk. Ábrahám elhívásán keresztül a vándorló életmód és a sátorkészítés sajátosságait láttuk meg. Ahogyan a sátor a biztonság, a menedék helye volt az ósáta számára, úgy Isten közelében mi is oltalomra találhatunk! „Oltalmam és váram Istenem, akiben bízom”. (Zsolt 91,2) Ezen a napon egy berendezett sátor várt minket a templomban, majd felverték és otthonossá tették a csoportok is saját sátraikat. Délután pedig a gyerekek is kipróbálták a sátorkészítéshez hasonló öltögetést. Egy kis vándortarisznyát

varrtak, melybe napról napra belegyűjtötték a megismert mesterségek jelképeit.

Kedden a pásztorkodás mesterségéről hallottunk. A bibliai és az ősi magyar pásztorok feladataira, eszközeire, életvitelére figyeltünk. Jézus a Jó Pásztor, aki arra hív minket, hogy tartozunk az Ő nyájába! Ő gondoskodik rólunk, vezet, védelmez minket. A Nyájától és Pásztorától elkóborolt bárány élete veszélyben van. Számunkra is élet-halál kérdés, hogy Jézus közelében maradjunk, a szavára

figyeljünk. Ezen a napon a gyerekek ellátogattak Magi István juhtartó gazda portájára, ahol közelről láthattak fekete racka juhokat, hallhattak a mesterséga szépségeiről és nehézségeiről. A nagy diófa árnyékában a gazda Dávid 23. zsoltárnál nyitotta ki a bibliáját. Lelkesen tett biznyságot arról, mit jelent számára, hogy az Úr az ő pásztora. A hűsítő limonádé után jó volt együtt zengen az „Az Úr a pásztorom, jó pásztor Ő” kezdetű gyermekéneket. Közben a cifraszűrös hagyományörző pásztorok is megérkeztek a tábor területére. Tanították a gyerekeket a

karikás ostor használatára, majd megkóstolhattuk az általuk főzött hagyományos pásztorélt, a slambucot.

Szerdán a kereskedés mesterségét ismerték meg a

gyerekek. Hogyan zajlott a kereskedés a bibliai időkben? Mi mindennel kereskedtek és mivel fizettek? A szántóföldbe elrejtett kincs példázatán keresztül megértették, hogy Isten országában mi az igazi kincs. Hogyan is kell bánnunk azokkal az értékekkel, amit Isten ránk bízott? Mit jelent adakozó életet élni? Délután a Déry Múzeum

munkatársa, Sajtó Anna múzeumpedagógus tartott foglalkozást a gyerekeknek a pénzverés történetéről. Majd játékos pénzgazdálkodási vetélkedő és saját pénznyomatok készítése tette még színesebbé a napot.

Csütörtökön a kertészkedés mesterségével ismerkedtünk. Istenünk úgy gondoskodik rólunk, mint egy kertész a kertjéről. A Mustármag példázatán keresztül megismerték a gyerekek a hit növekedésének titkát, és azt, hogy a Mennyei Gazda gyümölcstermő életre hív mindannyiunkat! Ezen a napon délután lovas fogaton a helyi Margaréta Kertészetbe látogattunk el, ahol Kiss Csaba és Kiss-Kovács Éva kertészmérnök házaspár nagy szeretettel me-

sélt nekünk a hivatásukról, a vállalkozásukról, életükről. A nagy melegben hűsítő itallal, uzsonnával, kerti játékokkal várták a kertészetet birtokba vevő élénk gyereksere-

get. A gyerekek egy kis akadályverseny keretében csoportosan is bejárták a kertészetet. Az állomásokon fűszernövényeket szagolhattak, különböző bibliai növényeket ismerhettek meg, de levélfelismerés és keresztretjvény is várta őket.

Pénteken a fazekas mesterségbe tekinthettek be a gyerekek. Gál Álmos keramikus a templomban felállított korongon mutatta be, hogyan formálódik egy ügyes mester keze alatt az agyag. Bizonyágtétele során megértettük, hogy Isten a mi formálónk. Neki mindannyiunkkal terve van, „hasznos edényévé” akar formálni minket, Nem mindig úgy, ahogyan mi azt előre elgondoljuk, inkább úgy, ahogyan nekünk a legjobb. Szemléletesen mutatta be, hogy Isten olyan Mester, hogy ha mi valami mi-

att „összezuhanunk”, Ő akkor is kész újra kézbe venni és felépíteni bennünket! Délután mi is kipróbálhattuk az agyagozást, kerámiakészítést. Kis mécesstartók készültek

a gyerekek keze alatt. Majd a táborzáró áhítaton adtunk hálát a hétért. Összefoglaltuk az egész hét üzeneteit, aranymondásait és megtanult énekeit. Az áhítaton a szülők és a gyülekezet előtt minden csoport szót kapott: az „öntözgetők”, az „öltögetők”, a „formálgatók”, a „legeltetők” és a „számolgotók”.

Hála legyen a Mesterek Mesterének, hogy eltervezte számunkra ezt a hetet, előttünk járt a szervezésben és köztünk volt napról napra! Hála legyen azért is, hogy sok-sok lelkes munkatárs segítette a szolgálatával a napközis tábor: csoportvezetők, lelkészek, hitoktatók, pedagógusok, diákönkészek, ifisek, zenészek, bizonyágtevők, gyülekezeti tagok... Hálásak vagyunk, hogy a közös szolgálatok által is közelebb kerültünk és kapcsolódhattunk egymáshoz!

Lomentné Szopkó Tünde lelkész

„Ez az a nap!” (Ahogyan egy meteorológus hallgató látta)

A tavalyi tikkasztó 39°C-os hőség után idén kellemes, 24°C-os melegben indultunk el Debrecenbe az Ez az a nap! rendezvényre. A 2022-es évben a Puskás Arénában rendezett nagyszabású esemény után idén az ország több pontján is szerveztek hasonló, kisebb programot. Ennek köszönhetően azok is el tudtak jönni, akik esetleg a fővá-

lottak, mielőtt elértek volna minket, helyette pedig megjelent az égen Isten szövetségének jele is, egy csodaszép szivárvány formájában. Ekkor már a kanadai Matt Maher különleges hangját hallhattuk. Sajnos a szöveget technikai probléma miatt csak ritkán láttuk egész este, és sokszor akkor sem követhetően volt vetítve, ráadásul a hangosítás is hagyott némi kívánnivalót maga után. Ennek ellenére a legismertebb számait így is többen tudtuk vele énekelni. Ezután következett Pintér Béla, aki többünk számára most is a csúcspont volt, egy emberként énekeltek a szebbnél szebb dalokat, majd a végén picit szomorúan vettük tudomásul, hogy csupán néhány dalt hozott és milyen hamar vége lett a koncertjének. Végezetül csepergő esőben érkezett a színpadra az utolsó fellépő együttes Ausztráliából, a Hillsong United, akik hangulatos, több mint másfél órás koncertet adtak az esti fények között. Számunkra kicsit megosztóak voltak, hiszen voltak közöttünk olyanok, akiket megszólítottak, és nekik nagyon nagy élményt jelentettek, ugyanakkor néhányunkat, többek között engem is, kevésbé találtak meg, és örültünk volna, ha még mellettük más, hozzánk stílusban közelebb álló zenekar is fellép mel-

rosig nem jutottak el. Kis társaságunk állóhelyet vett, ami idén is jó döntésnek bizonyult, hiszen így kedvünk szerint bármikor leülhettünk a pokrócunkra vagy felállhattunk. Közben többen is időről-időre ismerős arcokkal találkoztunk a többi jelenlévő között, ami jó érzéssel töltött el bennünket.

Az egyre tornyosuló gomolyfelhők gyönyörű látványa a vihar közeledtét jelezte, miközben sorra érkeztek a fellépők. A magyar előadók között a nagy hangok képviselői mellett, mint Oláh Gergő, különleges színt hozott az etno-folk stílusú Új Forrás és a keresztény rapper Tibes is. Ekkorra társaságunk megéhezett, így indult volna néhány falat után nézni. Azonban a büfékben már sajnos szinte minden elfogyott, ugyanis az ennyi emberre szükségesnek csupán a töredékével készültek.

Eközben a viharfelhők teljesen körülvettek minket, úgy tűnt kiadós zápor zúdulhat a nyakunkba. A villámok csapkodása mellett hallhattuk több román együttes, így az El Shaddai dalait is, a határon túli magyarságot pedig az erdélyi CrossYounity és a felvidéki Crux képviselte. Emlékezetes volt számomra, amikor a különböző felekezeteiket képviselő püspökökkel és lelkészekkel imádkoztunk közösen két fellépő között.

Nem sokkal később a viharfelhők felosz-

lettük az este folyamán.

Összességében egyetértettünk, hogy jól éreztük magunkat, többeknek ez volt az első Ez az a napja. A végén pedig különleges ajándékot vehettünk át, mindenki saját Jézus-Bibliát kapott. Ezután pedig feltöltek indultunk hazafelé az eső áztatta aszfalton.

Dóka Imre

Gondolatok a Bocskai téri Gyülekezet körül...

Arra gondoltam, hogy egy mindannyiunkat érintő témáról kérdezem meg a kics csoportok egy-két tagját: a Gyülekezetünkről.

Természetesen e témát szubjektív módon, de szélesebb megközelítéssel próbáltuk boncolgatni.

A férfitört képviselő Szabó Zoltánnal egy másik időpontban beszélgettem, mely annak ellenére, hogy a közelben hangos zenebona tarkította a kérdések közötti válaszidőket, egészen komolyra sikeredett. Összesen nézve a riportot várakozáson felüli lelkesedéssel, aktivitással telt meg, de ezen nem is kell csodálkozni, hiszen Isten mosolygott közöttünk atyai elnézéssel.

S még aki fáradt volt, az is teljesen kisimult, megleve nedett, el is felejtkezett az időről...

Bízom benne, hogy a gyülekezeti tagok és azon túl is az érdeklődő olvasók is felelősségteljesen tovább gondolják e kérdéseket, s mernek lépni is annak érdekében, hogy a jövő generáció is be tudjon kapcsolódni egy stabil, megtartó hitközösségbe!

A terv meg volt, íme mi lett belőle:

Elsőként **Elekné Szórádi Márta két gyermekét, Tamást és Janka Lídiát** kérdeztem, hiszen ők a gyermek Istentiszteletet látogatják, a legkisebbek csoportját erősítik.

-Hogy érzitek a gyermek Istentiszteleten magukat? – tettem fel első, váratlan kérdésemet nekik, el voltak némileg fáradva, hiszen a strandról jöttek.

Elek Janka Lídia kezdi a válaszadást: - Jól. Lehet beszélgetni.

Édesanyja, Márta segít egy közbevetett kérdéssel, hogy miről, kiről beszélgetnek ott

Janka folytatja: - Jézusról beszélünk. Hogy mi történt régen vele.

Majd halkabban, bizonytalanabban még hozzáteszi megmosolyogtatva minket, felnőtteket: - Fára szorították.

Ikertestvére, Elek Tamás is megszólal édesanyja bátorítására: - Margó nénivel voltunk.

Janka súg neki, milyen jó testvérek!:- Szinezés volt.

-Mi lenne még jó? – teszem fel az újabb kérdést, mely érdekesebbnek tűnt, hiszen szinte egymás szava után mondják az ötleteket.

Janka: - Ha anya is ott lehetne!

Tomika: - Legóval játszani jó!

Márta kiegészíti: - A Duplót és a Cityt nagyon szeretik!

- Szoktatok beszélni az oviban erről a csoportról? – kérdezem őket.

Tomika: - Nem szoktam. – hangzik az őszinte válasz, nem is könnyű ez, még nekünk, bátrabb felnőtteknek sem.

- Hittanra ki jár?- próbálkozom egy újabb kérdéssel, s anya segítségével pillanatok alatt repülnek a szép, divatos nevek, csak bírjam szusszal a jegyzetelést.

- Petra, Levente, Lilla, Hédike, Milán.

Majd még azt is megtudom, hogy a Baltazár iskolába fognak járni, Enikő nénit szeretik, s a gyermek istentiszteleten, olykor kevesen, 3-4-en vannak, de akár 11 főre is felduzzadhat a létszám. Ha a nagy példaképek, Misi és Boldizsár, a Pongor testvérek is benéznek, akkor azt ünnepként élük meg és igencsak bátorítólag hat rájuk!

Márthoz intézem kérdéseimet, közben a gyerekek bent, majd kint, a Gyülekezeti Ház udvarán játszanak. Időközben begyűlt a többi meghívott testvér is, így nekik is fel tudtam tenni a kérdéseket, igaz kis időeltolódással, de ez a cikkben nem jelenik meg!

1. A legtöbben részt vettek a több generációs, gyülekezeti, nyári táborban. Ez a program lehetne a kulcs arra nézve, hogy egységesebb, nyitottabbak legyenek a gyülekezeti tagok egymás felé és a szolgálatokra nézve is?

Márta: - Akár hozzá is járulhat ahhoz, hogy szolgáló közösséget építsünk, hogy az emberek olyan helyzetbe kerüljenek, hogy szolgálni akarjanak! Szerintem nem ez a kulcs, illetve ez nem egy kulcsos dolog. Sok-sok apró összetevő kell ahhoz, hogy minél többen szolgáljunk. A gyülekezeti tábor nagyban tud segíteni abban, hogy a szolgálatos szemlélet elterjedjen, megerősödjön, hiszen a tábor egy nagy családi lét, ahol megéljük, hogy mindenki hozza azt a picit (kenyeret, halat), s a végén mindenki jól lakik! A tekintélyt elfogadjuk, hogy a Tiszteletes Úrék koordinálják a tábort, így ez a jelentős gyülekezeti program meg tudja erősíteni azt a fajta közösséget, ahol mindenki szolgál.

A morzsaszedegetés hiányzik a táborból – neveti.

Uzonyiné Katikán látszik is, hogy fáradt, mondja is finoman, hogy legyek gyors, ez teljesen érthető, hiszen a gyerektábor aznap kezdődött el, s bizony ő egész nap helytállt!

Uzonyiné Katika: - Egyre kevesebben vagyunk a táborban is, szomorú is vagyok emiatt, de csak érdemes eljönni, mert feltöltődik az ember.

Barakné Esztike: - Azért is jó a gyülekezeti tábor, mert ott kisgyerekek és idősebbek együtt vannak, egymásnak is tudnak segíteni. Látják a másik ember hozzáállását, s ez építő.

Nagné Beáta is bekapcsolódik a beszélgetésbe: - Jók voltak a házaspáros alkalmak is, bár kevesen voltunk.

Barakné Esztike folytatja a gondolatmenetet: - Az evangelizációs alkalmak is közelebb hozhatják a gyülekezeti tagokat.

Elekné Márta: - Minél közelebb vagy Istenhez, annál közelebb vagy az emberekhez is.

Kiss Regina, az Ifis csoport képviselője kapcsolódik be: - A táborban bárkivel szóba állhatok, míg egyébként csak a saját generációm tagjaihoz megyek oda. Sokat tanulhatunk egymástól. Az életképek mellé egy-egy mondat

is társul, így közös pontot is találhatunk egymás életében.

A szolgálati kedv azért is nőhet a táborban, mert ott csoportok vezetéséhez és gyerekfelügyeletben is kérnek segítséget. Pl. Balogh Bence saját készítésű süteménnyel szokott kedveskedni a közösségnek, ez már az ő szolgálataivá vált és megbecsülik. Bármilyen alkalomra hoz finomságokat, ifis alkalmakra, szeretetvendégségre is. Vagy a sportkedvelőknek is van lehetőség szolgálatokra, hiszen a vetélkedők szervezéséhez is ember kell.

Szabó Zoltán, bár egyedül, de hamar kapcsolódik a beszélgetéshez.: - A táborban nincs se tévé, sem klíma, se

média, mégis jól érezzük magunkat! A közösségi életre teljességgel alkalmas! Jókat lehet itt beszélgetni, vannak kötött és szabad programok is. Tanulunk egymástól. Ez lehet szerintem a kulcsa a fejlődésnek. Az irány jó lenne, csak minél több emberre lenne szükség – majd még hozzátesszi szerényen, – bár én nem szeretek szerepelni.

Ha közben elvesztettem a válaszokat, vagy éppen

másnak a neve alá írtam, elnézést kérek, mivel elég volt a kesze-kusza jegyzetemben eligazodni!

2. Mennyire a pandémia okozta félelem és el- kényelmesedés az oka annak, hogy fogyunk?

Elekné Márti: - Nem érzi eléggé magáénak a közösséget és felelősséget sem érez emiatt.

Nagné Beáta: - Van benne igazság, 50%-ban talán.

Uzonyiné Katika: - Ha nem is 100 %-ban, de sajnos ezek igaz okok.

Elekné Márti: - A régi hívó emberek meghaltak. Ha helyettük jönnének, akkor tartanánk nullánál. De van láthatatlan gyülekezet is. Több látogató szolgálati területen kellene több ember, s ha azt látnák a fiatalok, hogy itt az idősekkel is foglalkoznak, akkor talán nagyobb kedvet kapnának arra nézve, hogy ellátogassanak a gyülekezetünkbe. Mindenki sokat dolgozik, ez is egy ok. Régen még a karzaton is ültek és akkor is dolgoztak az emberek.

Kiss Regina:- Nagyon erősen hozzájárulhat a fogyáshoz az elkényelmesedés és a félelem, egymás következménye is lehet. Van kinyomtatott ígírdetés, online csatornák-sokaknak a lelki feltöltődésre ez is elég, megelégszenek ennyivel. Nem ragaszkodnak az anyaggyülekezethez.

Szabó Zoltán. – 50%-ban biztosan igaz. Emberi kapcsolatok szakadtak meg a pandémia alatt. Sokaknál betegség is közrejátszik vagy elment a kedvük.

3. Miért nem mernek szolgálni a gyülekezeti tagok? Időhiány, kisebbségi komplexus vagy csak közönyösek?

Elekné Márti: - Ha magáénak érzi a gyülekezet közösséget és felelősséget is érez, akkor esetleg azt gondolja, hogy nem kompetens. Félszegség, bizonytalanság, tudatlanságtól való félelem is lehet az oka a szolgálati kedv hiányának. Félnék a megmérettetéstől is, hogy nem olyan jó emberek, mint amilyennek látszanak. Jó volt a barátság téma a mostani táborban.

Uzonyiné Katika: - Mindhárom tényező közrejátszik,

kinél mi. Nem érzik a szívükben magukénak a szolgálati területeket, pedig ez Isten felé szolgálás. Félre kellene tenni az egyéb dolgokat.

Elekné Márti: - Pedig örömteli dolog a szolgálat, fel-emelkedik az ember tőle.

Uzonyiné Katika: - Erőltetni nem lehet! Ha nem teljes hitből fakad, nem annyira szerencsés.

Barakné Eszti: - Nem érzik magukat alkalmasnak a szolgálatra vagy esetleg nem tudja, hogy miben segíthetne.

Elekné Márti közbeveti: - Például viráglocsolás!

Kiss Regina: - Nem érzi azt, hogy ért hozzá. Nem elég lelki alkat. Még édesanyám is így érezte az elején, bátor-talan volt. Aztán a gyerekhéten segített, s rájött, hogy ilyen egyszerű szolgálat is létezik: a konyhai. Élő példa kell. Nincs felvonultatva az összes szolgálati ág. Személyes tapasztalat, hogy a munkatársi vacsorán egy kártyán volt az összes szolgálati terület, sokról nem is volt tudomásom.

Elekné Márti: - Sűrűbben lehetne köszönetet is mondani és a gyülekezet előtt kihirdetni az összes szolgálati területet, például a pakolást, anyagmozgatásokat is.

Eszembe jutott a vadludas hasonlat, mi nem látjuk azt, hogy váltják egymást a vadludak a repüléskor, nem egy vízi végig a nehéz, irányt mutató repülést.

Uzonyiné Katika: - Még többször kellene hirdetni szerintem is a szolgálati területeket.

Szabó Zoltán: - Kisebbségi komplexus, időhiány valós okok. Bátorítani a táborban lehetne a testvéreket. Felkészítőkkal, eligazításokkal is lehetne segíteni a szolgálatra még nem készen álló testvéreket, hogy beleláthassanak az adott szolgálati terület munkálataiba.

Ezeket a felkészítő, bátorító alkalmakat Eszti is említette, csak nem találtam meg a jegyzetben.

Elekné Márti: - Akadály lehet még, hogy sokan úgy gondolkoznak, hogy aki a fizetést kapja, az dolgozzon érte, a világ begyűrűződése. Valamint úgy gondolják, hogy ez egy szolgáltatás, jár nekik és nem látják, hogy mennyi feladat teljesítésével jár. Pl. fel kell mosni – néz oldalra, hiszen előtte kicsivel végeztük ezt a szolgálatot az első gyerektábor napján – vásárolni, letörölni, kigondolni. A lelkész kiáll és beszél, azt hiszik ennyi az egész.

4. Ti mit tesztek annak érdekében, hogy többen legyünk és szolgálatok is gördülékenyebben működjenek?

Elekné Márti (nevetve, magyarázatként): - Most épülök csak vissza újra a gyülekezetbe!

Nagné Beáta: - Bizonyos alkalmakra hívogatok. Sokszor tapasztalom az idegenkedést az embereken. A Bárka zenekarban vendég vagyok, de hívogatok.

Elekné Márti: - Fontos, hogy tudjad, hogy várnak téged!

Uzonyiné Katika: - Nagyon nehéz a hívogatás, az a kevés próbálkozás is sikertelen. Elmegy az ember kedve tőle.

Barakné Eszti: - Ha látom, hogy nehéz helyzetben van valaki vagy kereső állapotában, akkor könnyebb, akkor talán nyitottabb. Tóth Zsigmond nagy példa előttem. Ő mindenhol hívogat. Én csak alkalmakra inkább.

Kiss Regina: - El szoktam mondani, hogy gyülekezetbe járok. Idegenek között is merek beszélni arról, hogy mivel töltöm az időmet. A saját tapasztalataimat fogalmazom meg, Isten átélhető erejéről tanúságot tenni nagyszerű élmény. Ismerősöknél az érdeklődési körének megfelelően hozom szóba a hitemet. A legnagyobb gát szerintem: a

kívülállóság.

Szabó Zoltán fejét rázza szégyenlősen: - Sajnos nem annyit vagyunk együtt, amennyit kellene. Ennek főként az időhiány is az oka. Egyik presbiterünket invitáltam a férfikörbe, de sajnos nem jutott még el oda, de várjuk nagy szeretettel!

5. A presbíterek túl vannak hajszolva? Esetleg kiégés veszélye fenyeget valakit, valakit?

Barakné Eszti: Mindenkinek van feladata, de vannak akik többet dolgoznak. Nem arányos a szolgálatok megoszlása. Nem látok kiégést, de attól még előfordulhat.

Uzonyiné Katika: - Nem tudok ilyen folyamatról.

Kiss Regina: - Nem látok bele a presbíterek életébe. De van olyan terület biztosan, ahol kevés olyan presbíter van, aki el tudja végezni az adott feladatot...

Barakné Eszti: - Bizottságok vannak, kisebb nagyobb létszámmal. Mindenkihez tartozik egy vagy több szolgálati terület.

Kiss Regina: - Az a véleményem, hogy hat év után nem hagynám újrapasztani a presbítereket.

Barakné Eszti: - Kell a második ciklus, mert az első ciklusban tanul bele jóformán a szolgálatába.

Elekné Márti: - Az általános felelősség nyomasztó. Azon túl egy lelki felelősség is terheli, ami sokkal nagyobb. Istennek megfelelni, döntéseket hozni nem könnyű. Van olyan is, hogy fásulttá válik egy presbíter adott esetben. Minden tisztelem a presbítereké, akik vállalják ezt a nehéz szolgálatot.

(Mesélt nekünk egy régi esetről, egy tragédiáról is, ami bizony szerintünk is a nyomasztó lelki megterhelés, elvárás következménye lehetett, sőt Márti lelkén is nyomot hagyott, most már az enyémen is!)

Szabó Zoltán: - Megvan a lehetősége azoknál, akik túl sok ideje szolgálnak. Kiegészítő szindrómába eshetnek bele. A húzóember kicsit visszább fogja magát, mert ha nem lép visszább, akkor tényleg van rá esélye, hogy kiég, s fel is adja végleg a szolgálati tevékenységét.

6. Az imán kívül mit lehetne tenni? Ötleteljünk!

Kiss Regina: - Az állami intézményekben is felvilágosítani annak a lehetőségét, hogy járjanak olyan közösségekbe, ahová hasonló gondolkodású emberek, keresztyének járnak.

Uzonyiné Katika: - Az ima erejében hiszek. Az imában azt is kérem, hogy a lelki erőnk és kitartásunk is megmaradjon!

Elekné Márti: - A legtöbb szülőnek segítségre van szüksége a gyerekek nevelésében. A gyülekezeti tábor jó alkalom az ige hallgatására, megszívlelésére, hiszen gyerekefelügyelet is van. Magányosak ma a szülők, itt segítséget kaphatnak, fellelegezhetnek, formálják a gyerekeiket, a hála érzése is felmerülhet bennük.

Volt olyan evangelizációs alkalom, hogy „Hozz még egy embert!” Ez jó volt. Ahol ketten vagy hárman összejönnek, ott van Isten.

Nagné Beáta: - Az evangelizációk nagyon tetszenek.

Elekné Márti: - Amikor popénekesek énekelnek a hitükről. Például hívő könnyűzenei énekeseket kellene meghívni!

Barakné Eszti: - Hitmélyítő alkalmakat kellene többet szervezni. Ezek a szolgálatok nemcsak azokat szólítják meg, akik még nem tértek meg. A saját példájukkal a lelkészek tudnak bizottságot tenni, erre is volt nemrégiben precedens és nagyon példaértékű volt.

Kiss Regina: - A bizottságtételekben van erő. Bármilyen

szakmában is álljon helyt a hitre jutott testvér. Például, ha egy gyülekezeti tag meghívna egy ismerőst, aki vállalkozna a bizottságtételekre.

Elekné Márti: - Ne kiconfirmáljunk, hanem bekonfirmáljunk!

Emlékszem, minden hónap első szombatján vittek bennünket, korfirmandusokat a szomszédos településekre. Sok volt a közös program, lelki alkalmak. Onnantól számítom, hogy részese vagyok az egyháznak. Azóta vágyom ide. Van egy úr a lelkemben, amit csak Isten tud betölteni.

Szabó Zoltán: -A különböző csoportokhoz és a táborhoz való csatlakozás segíthetne megoldani ezeket a problémákat. A szolgálat erősíti a gyülekezethez tartozást, én a weboldal szerkesztésével segítem ezt és a gyülekezetet. Nagyon fontos a közösség. Nagyszülők, unokák, rítusok, disznóölés, temetés, kukoricatörés... ezek tartották össze a családokat. Az egyházi gyülekezetek is működhetnének így, hogy egymást segíthessék. Hiányzik az embereknek a közösség, a „bandázás”. Az is az emberek távolmaradására adhat okot, hogy fals információkhoz jutnak, s ez elriasztja őket. Olyan társaságban, ahol ismerősök vagyunk, el kell mondani az igazat.

7. Mi a legmaradandóbb élmény számotokra a gyülekezeti életben?

Barakné Eszti: - A legelső gyülekezeti tábor. A közösségi élmény, bensőséges, több generáció együtt, így oda tudtunk figyelni egymásra.

Elekné Márti (meghatódva): - Telkibányán Szabó Manikával egymást húztuk ki az angyalkázásnál.

Balassagyarmati tábor. Itt is az angyal-báránkázás jut eszembe. Nem kaptam annyi ajándékot, s ezt a mellettem levők érzékelték, pedig nem csináltam ügyet ebből. Besegettek az angyalkámnak, adtak, adtak és adtak...

Ez nagyon nagy élmény volt! Kedves emlékem. Odafigyeltünk egymásra!

Uzonyiné Katika (meghatódva, könnyes szemmel, de allergia is lehet az oka!): - A 2011-es tábor, Alcsin meghatározó élmény volt, ott dőlt el, hogy ehhez a gyülekezethez akarunk tartozni a családommal együtt. A közösség befogadó volt. Megtaláltam azt is, hogy mivel szeretnék foglalkozni. A kézművesség, teadélután nagy élményeket jelentettek számomra. A végén kavicsokat kellett húzni. Nekem a szolgálat volt ráírva.

Kiss Regina: - A gyülekezethez való csatlakozás. 2019-ben az ifihez. Szolgálatvágy volt bennem, hálából. Előzőleg beteg voltam. Nem voltak barátaim sem, egyedül éreztem magamat. Az Alcsi táborban nem zártak ki, befogadva éreztem magamat. De jó, itt hasonlóan gondolkodnak! Itt mindenki hívó! Éneklésnél azért feszengetem eleinte, de egyre jobban megnyíltam. Életem első tábora volt. Duplán nagy élmény!

Az idei húsvét is nagy élmény volt számomra. Mintegy második megtérés. Az ige megszólított. Csak sírtam, mert rájöttem, hogy a megtérésem ott és akkor fejeződött be. Addig önvádakkal éltem. Soha nem figyeltem a szívemre.

Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet. Péld.4.23.

Isten visszaadta a szívemet.

Szabó Zoltán: - A két gyülekezeti tábor a legnagyobb élményem. Hiszem, hogyha nagyon sok ember jönne el a táborokba, akkor nagyobb lenne a gyülekezetünk is!

Mindenkinek

Isten iránti hálával köszönöm meg a postaládámba talált igehirdetést. Azonnal elolvastam, és együtt dobban a szívem segédlelkészünkkel, mert érzem, egy ugyanazon üzenetet bízott ránk a Kegyelmes Isten. Egy olyan verset fogok közölni, amikor egy ember lelkében Ő munkálkodik. Köszönöm, hogy érezhetem és tudhatom, hogy most erre van szükség. Drága testvérek imádkozzunk együtt azért, hogy ne csak elkészüljön az újság bőséges példányban, hanem kerüljön kézbe gyermeknek és felnőttnek egyaránt, és a lélek világítsa meg az ige üzenetét az olvasó számára. Leírom az igét, ami elhangzott 2023.08.13-án. Jakab 2, 1-13

„Figyeljete csak ide, szeretett testvéreim: vajon nem Isten választotta-e ki azokat, akik a világ szemében szegények, hogy hitben gazdagok legyenek, és örököljék azt az országot, amelyet Isten az őt szeretőknek ígért? (Jakab 2, 5)”

Az igehirdetésben inkább a szegénységről volt szó, de a gazdagság is a Kegyelmes Isten gazdag ajándéka, csak észre kell venni. És ez már teljesen rajtunk múlik, hogy mire használjuk fel, mire fordítjuk azt.

Az igehirdetés, amit meghallgatásra ajánlok megtalálható a gyülekezet honlapján: <http://www.bocskaiter.hu/igehirdetes/2023/8>

Egy svéd királynőről

Mint a felkelő nap ott az ég aljában.
Hatalmas sugárinak szerte árad lángja.
Úgy árada reám Isten szeretete.
Amióta a szívemet magáévá tette.

Addig is az Ő kegyelme tartotta életem.
De, mert még a bűnben éltem ezt nem értettem.
Titokzatos bölcsességgel Ő kiválasztott.
Előbb, mint ahogy értelmem megnyilatkozott.

Oh, hála érte Jézus Krisztus Isten Szent Fia.
Szívem és szám áment mondjon sok csodáidra.
Szenvedésed, s kínhalálod életet hozott.
Énnekem, ki első lett a bűnösök között.

Nem tudom én meghálálni soha soha tán.
Hogy Szent véred a kereszten értem áldozád.
Urrá lettél életemben itt e földön már.
Zengje ajkam, zengje szívem Krisztus a „Király”.

Hogyha hallod Isten hangját el ne zárd szíved!
Akkor se, ha úgy érzed tán olyat kér tőled,
Amelyet, ha teljesíted, terhet jelenthet.
Ne adj hitelt kérlek mindig érzéseidnek.

Éntőlem most azt kívánja kórházat építsek.
Koldusoknak számára, kik nagyon betegek.
Áldozzam fel azt a kincset melyet Ő adott.
Azért, hogy Ő dicsősége jobban ragyogjon.

Gondolkodóba ejtett ám e komoly kérdés.
Én Istenem nem történt itt némi tévedés?
Én lennék az egyetlen, ki vállára veszi?
E hatalmas keresztet és maga viseli?

Úgy akartam Uram, de csak egy részét adom.
Összes vagyonomból azért mégis maradjon.
Elegendő óh, hogy lett volna ez az áldozat.
Rövidesen kiderül, hogy nem épül a pénz miatt.

Nem tud megépülni az a mentő bárka.
Melyben sok beteg test gyógyulást találna.
Fényes palotámban nem fog már az álom.
Elhatároztam, hogy gyémántom eladom.

Hogy összes kincsemmel hozzájárulhassak.

S a szenvedő szívnek enyhülést hozhassak.
Így épült meg a hajlék Isten kegyelméből.
Be is népesedett sok-sok szenvedőtől.

De volt közöttük ám egy megátalkodott szívű.
Mely igen sokat forgott imádságom körül.
Hogy a hatalmas Isten könyörülne rajta.
S kegyelméből néki is új szívet adna.

Úgy égett a szívem e nőtestvérem iránt
Hogy térdeimen mondtam érte forró imát.
Megkötözött szíve úgy elevenbe vágott.
Hogy kitartó imát ha valaki látott.

Könnyeztem, kérdeztem: van e még bocsánat?
Olyan nyomorultnak, mint ez a szánalmas.
Eljuthat e hozzád? Van e lehetőség?
S hitemnek mécsese már alig-alig ég.

Csodák csodája az ápolónő mondja.
Hogy végbe ment benne az Isteni nagy munka.
Bűnös szívét Jézus Krisztus elfogadta.
S éjjel-nappal a hála könnyeit hullatja.

Nem is tudom melyik volt több.
Az ima, vagy az áldozat?
De egyet tudok, hogy e könnyekben.
Visszanyertem gyémántjaimat.

(Egy rövid elbeszélés formájában olvastam a svéd királynőről és ezt még akkor 60 évvel ezelőtt átdolgoztam versbe.)

Szabó Margit

Gyermekoldal

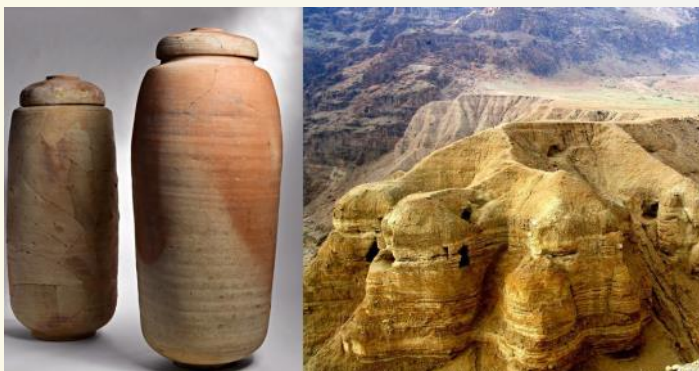
A nyári napközis táborban bibliai mesterségekről hallottunk. A fazekasról, aki agyagból készít mindennapos használatra edényeket, pl. fazekat, korsót, lámpát, borolaj -víz és gabona tároló edényeket. A fazekas előbb lábával taposta meg a megnedvesített agyagot, aztán minden kőtől, kavicstól alaposan megtisztította. A korongjára helyezve lábával megforgatta, kezével pedig hasznos edénnyé formálta az agyagot. Ha elrontotta, összegyúrta, és újra kezdte.

A fazekas mesterségét szívesen tekintették a Teremtő Isten munkájához hasonló foglalkozásnak. A biblia írói szívesen tették érthetőbbé a tanításukat a fazekasságból ismert képekkel, mozzanatokkal. A fazekasmesterség látványa átjárta a gondolkodásukat.

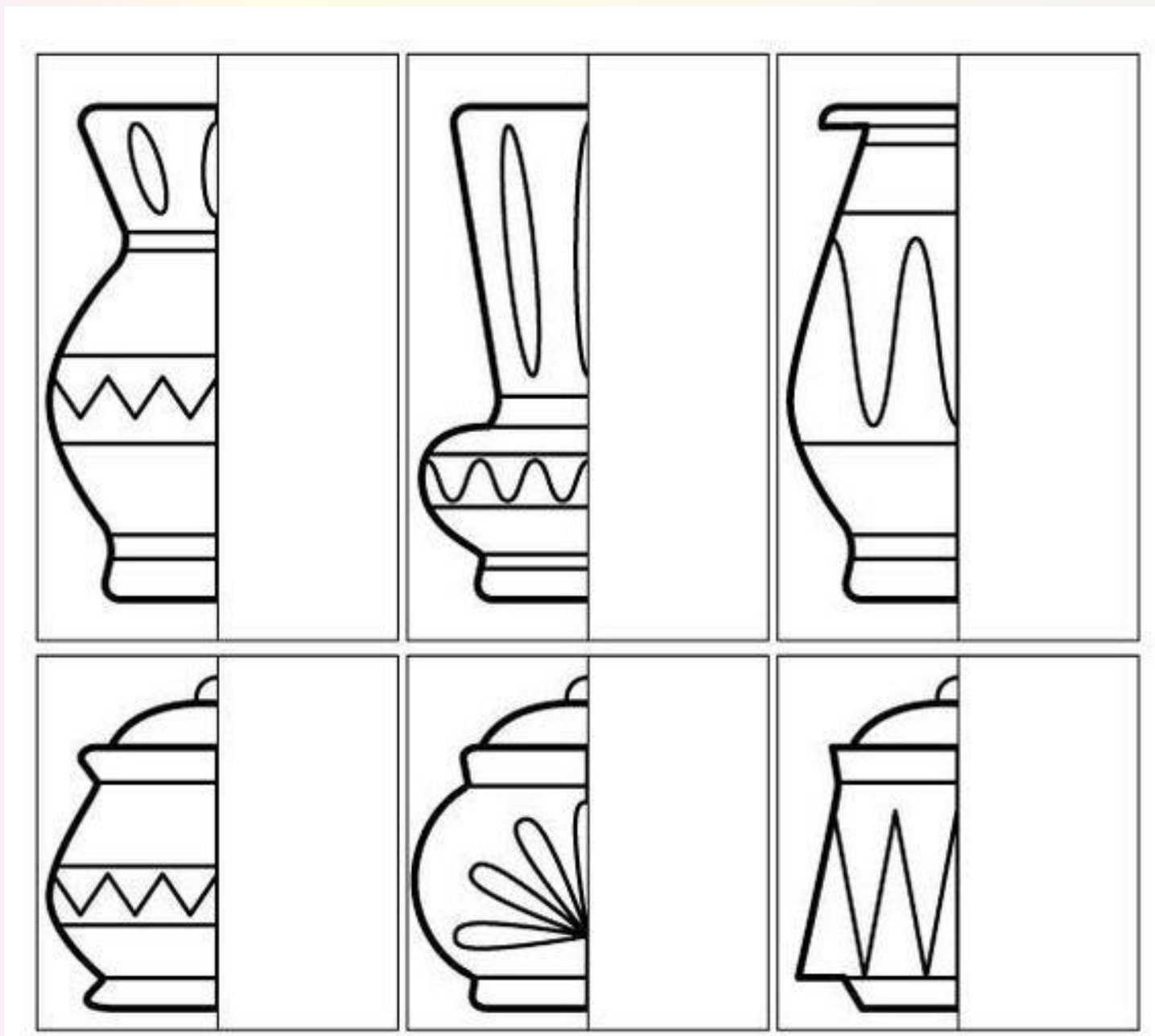
Az emberek régen cserépedényekben tartották az értékeiket. A romlandó étel is sokáig elállt benne. A föld mélyére ásva, vagy barlangba rejtve háborúkat, rablótámadásokat, akár évezredek is kibírt, amit bele tettek. Pál

apostol így ír erről: „A mi kincsünk cserépedényekben van” (Róm 4,7) Így őrződött meg például sok bibliai kézirat évezredekken át Palesztina a Holt-tengeri barlangjainak mélyén cserépedényekbe rejtve.

Lomentné Tünde néni

A képen díszes cserépkorsók felét látod. Egészítsd ki őket!

Felújítások az iskolában és a templomban

Isten iránti hálával mondhatjuk el, hogy sok éve tervezett felújítási munkák valósulhattak meg a nyári hónapok alatt mind a Református Általános Iskolában, mind pedig a templomunkban. A Baltazár Dezső Református Általános Iskola 1995. szeptemberétől van gyülekezetünk fenntartásában. A régi épületszárnyban már akkor sem voltak korszerűek sem az elektromos vezetékek a falban, sem a lámpatestek a tantermekben, sem pedig mosdóhelyiségek, a WC-k és kézmosók. A sok évtizedes használat miatt az utóbbi években már rendszeresek voltak a dugulások a vizesblokkokban, de az elektromos hálózat sem volt már megbízható. És a mai előírásoknak is csak nehezen felelt meg.

Ezeket a tényeket régóta láttuk, de sok minden miatt mostanáig halogatni kellett a felújításokat. Idény nyáron azonban rögtön a tanév lezárását követően a kivitelező cég, az ifj. Nagy Timpanon Bt., mint generálkivitelező elvégezte a felújítási munkákat. Két szinten újultak meg mind a diákok, mind pedig a tanárok által használt férfi és női mosdók a régi épületszárnyban. Megújult a víz- és szennyvízhálózat is. Minden tanteremben és a folyosókon

Az évek során kiderültek olyan hiányosságok és műszaki problémák, melyek állandó tűzveszélyt jelentettek. Ezért a presbitérium fontosnak látta, hogy készüljön el az elektromos kapcsolószekrény átépítése, szabványosítása.

Ez a felújítási munka első részét jelenti, mely 3 millió forintba került.

Ősszel szeretnénk azzal tovább folytatni a munkát, hogy az elavult, állandóan bűgő fémhalogén lámpatesteket lecseréljük energiatakarékos LED lámpákra. Ez körülbelül további 2-2,5 millió forintba fog kerülni.

Sámuel prófétával együtt adhatunk mi is hálát: „Eben-Háezer. Mindeddig megsegített minket az Úr!” (1Sám 7,12)

Loment Péter lelkipásztor

új, energiatakarékos LED világítótestek kerültek felszerelésre. És természetesen a mai igényekre méretezett új elektromos vezetékhalozatot építettek ki. A mosdóhelyiségek ajtajait az Ajtó-ablak-profil Kft. szállította.

Augusztus végére pedig Szabó Csaba asztalos elvégzi a tér felőli oldalon a fa nyílászárók felújítását is. Ezek a munkák mintegy 80 millió forintba kerültek.

A Bocskai téri Református Templomban 2006-2007-ben volt komolyabb elektromos felújítás. Akkor készült el a padok fűtése is, illetve a világítást is korszerűsítettük.

Liebenzelli Misszió a városunkban

A Bocskai téri Református gyülekezeti újságunk legutóbbi számában olvashattunk Molnár Mária misszionárius bizonyosságtevő, áldásos életéről. Ehhez kapcsolódva ajánlom a Testvérek figyelmébe a Liebenzelli Misszió, Molnár Máriáról elnevezett magyarországi alapítványának a honlapját: [Nemzetközi Liebenzelli Misszió – Molnár Mária Alapítvány](https://liebenzell.hu) – <https://liebenzell.hu>

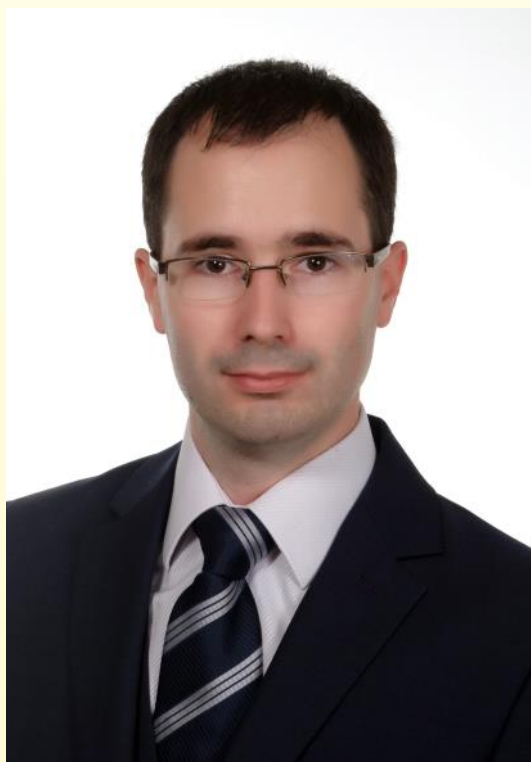
Az alapítvány helyi vonatkozásával kapcsolatban beszélgettem **Török András Lelkész úrral, az alapítvány elnökével:**

Meglepődve láttam a weboldalon, hogy az alapítvány elnöke és a titkára is (Magi István Kálvin téri testvérünk) hajdúböszörményi. Van-e ennek Tiszteletes úr számára jelentősége, érdekessége?

A kuratórium titkárt is választ az elnöke mellé. Általában a kettejük munkakapcsolata a legszorosabb. Az új vezetőség megválasztásakor egyöntetűen István mellett döntöttünk. Gyermekkorom óta ismerem őt a Kálvin téri gyülekezetből, meg a gimnáziumból (ahol még tanított, amikor diák voltam), és tudtam, hogy számíthatok rá. Ő és a felesége, Luca még azt is vállalta, hogy náluk legyen a székhelyünk.

Ugyanakkor mindennek nem a személyünk miatt van jelentősége, hanem azért, mert a 20. században Hajdúböszörmény neve összefonódott a külmiszióval. Erre a beosztott lelkészi szolgálatom idején döbbsentem rá. Mester Béla tanár úrral rendezgettük a Kálvin téri könyvtárat és a régi iratokat, amikor megakadt a szemem az egyik levelen 1986-ból. Nagy Feri bácsinak jött Sárospatakról, a tudományos gyűjteményekből.

A dolog azonnal lázba hozott, hiszen Patakon jártam teológiára, jól ismerem az ottani Nagykönyvtárat és a múzeumot; ami pedig Nagy Feri bácsit illeti, ugyan róla nincsenek emlékeim, de azt tudom, hogy ő keresztelt meg. Ám azokra a felfedezésekre, amelyeket a levél tartogatott a számomra, egyáltalán nem számítottam. A mai napig hevesebben ver a szívem, ha rá gondolok. Ebben a levélben a pataki gyűjtemények igazgatója beszámol arról, hogy az egyik kutató szerint Böszörményben külmisziós iskola működött, és azt feltételezi, hogy Molnár Mária ide küldte meg először a pápua új-guineai Mánuszon gyűjtött néprajzi anyagát, amely majd innen került a pataki gyűjteményekbe. Feri bácsi válaszleveléből pedig az derül ki, hogy ezt a külmisziós iskolát a Református Egyház alapította 48-ban, és a Kálvineumban működött. Az oktatók elsősorban a debreceni és a pesti teológia tanári karából kerültek

ki, de a helyi lelkészek is kivették a részüket a tanításból, név szerint Kálmán Sándor, Máté Kálmán és Jánossy Imre.

Véleményem szerint semmi túlzás nincs abban, ha azt mondjuk: a diktatúra idején, amíg csak fel nem oszlatták a missziós testületeket és társaságokat, Böszörmény volt a magyar református külmiszió szíve.

A Kálvin téri könyvtár polcain ott sorakoznak a két világháború között megjelent missziós folyóiratok is (pl. a Hajnal) szinte hiánytalanul. Azaz Böszörményben már jóval azelőtt is voltak a külmisziónak támogatói, hogy az említett iskola megalakult volna. Molnár Mária a hazai körútján nálunk is járt, és biztos vagyok abban, hogy a látogatás nagy lendületet adott a misszió ügyének. Ezt az ügyet aztán a Bethánia Egylet karolta fel, amely a megalakulása óta mélyen elkötelezett volt a világmisszió iránt.

Az alapítványunkat az áldott emlékü Asztalos Zoltán lelképásztor hozta létre 1993-ban, aki a Biblia Szövetségnek is alapító tagja volt. Ahogyan azt a Kipótolt esztendő című könyvében leírja, a Kálvin téren adta át az életét Krisztusnak.

A magyar külmisziós mozgalom történetének van tehát egy fejezete, amelyik Böszörményhez köthető. Ennek letünk mi magunk is szereplői. Az Úr csodásan működik.

Röviden: így igaz, így legyen = ámen. Közben akaratlannul is feltolultak bennem a boldog, hálás emlékek egykori lelkészeink áldásos életükről, tanításaikról, a velük töltött gyülekezeti életről, Feri bácsiról és Lenke néniről. Asztalos Zoli bácsival való rövid beszélgetésemet se fogom sohasem elfelejteni a berekfürdői férfi csendeshéten (kb. 1995-96).

Mindettől persze sokkal fontosabb, hogy ilyen gazdag múlttal rendelkezünk a misszió területén, sőt, tudomásom szerint a jelenben is van aktív szolgáló testvérünk a miszióban.

Ehhez kapcsolódva, az alapítvány céljáról, jelenlegi helyzetéről, működéséről szeretném, ha a legfontosabb részeket, aktualitásokat megosztaná velünk.

Az alapítványunk a németországi központú Nemzetközi Liebenzelli Misszió magyar tagszervezete. Ausztriában, Svájcban, Japánban, az Egyesült Államokban és Kanadában is működik ilyen. Az a feladatunk, hogy biztosítsuk a misszionáriusok szolgálatának lelki és anyagi feltételeit. Saját misszionáriusunk is van, Kevezsda Szilvia, aki a ma-

lawi Malo-A-Mcherezo gyermekfaluban szolgál: mentorálja a bennszülött gyermekmunkásokat, hitoktatást végez óvodás gyermekek között és koordinálja a kommunikációt az intézmény és a gyermekek európai támogatói között. Éppen itthon tartózkodik, hogy meglátogassa a szolgálatát támogató gyülekezeteket. **Természetesen Böszörménybe is jön, a Kálvin térre, szeptember 28-án, a csütörtöki bibliaóra időpontjában, 18.00-kor.** Időről időre más misszionáriusokat is meghívunk. Járt már nálunk misszionárius (egyebek mellett) Pápua Új-Guineából, Japánból és Oroszországból is.

A Liebenzelli Misszió lehetőséget kínál a fiatal felnőtteknek arra, hogy testközelből megismerjék a misszionáriusok szolgálatát és kipróbálják benne magukat. Az *impact mission* és az *impact move program* 6-11 hónapot ölel fel a felkészítéstől a szolgálaton át a reflexióig. 2021-22-ben járt Ecuadorban az első *impactesünk*, Sípos Dorca. (A programmal kapcsolatban lásd: <https://www.impact-einsatz.de>)

A Liebenzelli Misszióknak van saját magazinja is, amely magyarul is olvasható Külmissziói Híradó címen. A legtöbb cikk misszionáriusok tollából származik, akik egy-egy aktuális témát világítanak meg a saját szemszögükből. Emellett Kevezsda Szilvia is friss beszámolókkal jelentkezik az újság hasábjain. A kiadványunk (a német nyelvű gyermekújsággal együtt) nyomtatásban és digitálisan is elérhető.

Örömmel hallgatom a szavait, hogy ma is van szolgáltól, életét teljesen átadó testvérünk, a missziói parancs teljesi-

Szolgálat feltételei

A Molnár Mária Külmissziói Alapítvány, mint a Liebenzelli Misszió magyarországi ága a következő feltételeket várja el a misszió keretein belül szolgálni szándékozó jelöltektől

1. A jelölt újjászületett keresztyén legyen!

A misszió célja: Isten dicsőítése, az evangélium szóval és tettel való hirdetése által. Az evangélium hiteles hirdetéséhez elengedhetetlen az evangélium ismerete, a benne való hit és az ebből fakadó élet.

2. A jelöltnek legyen jó bizonyágtétele a szolgálatban!

A evangélium szolgálatában fontos feltételnek tartjuk: a készséget, a megbízhatóságot, a hűséget és a kipróbáltságot.

3. Szükséges, hogy a jelölt megfelelő gyülekezeti háttérrel rendelkezzen!

Meggyőződésünk, hogy a misszió nem egyének "magánvállalkozása", hanem a gyülekezet küldetése, így minden missziói szolgálat mögött kell, hogy egy olyan gyü-

tésében. Úgy gondolom, hogy azok mellett, amit az Úr kinek-kinek személy szerint rábízott, egyetemes keresztyéni kötelességünk a missziói parancs komolyan vétele, tehetségünk, ajándékaink szerint. Mert ki lenne nagyobb szolgálatban, mint az apostolok, az első misszionáriusok, akik szó szerint komolyan vették és teljesítették Jézus Krisztus parancsát:

Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt. 28,19-20)

Így a mai misszionáriusaink felé hálával, imádsággal, lehetőségeinkhez mérten anyagi felelősséggel is tartozunk a külföldön szolgáló testvérünk munkájának támogatásában.

Reméljük, hogy minél több testvérünk érdeklődését sikerült felkelteni, hogy ezen a ritka alkalmon részesei lehessünk Kövesdi Szilvia beszámolójának, élményeinek, aki szívesen válaszol a testvérek kérdéseire is.

Köszönöm szépen Tiszteletes úrnak, hogy beszélgethetünk, további áldásos szolgálatot kívánok a munkájában.

Hajdúböszörmény, 2023. augusztus 27.

Nagy László Zsolt

lekezeti közösség álljon, mely támaszt és kontrollt is jelent a jelöltnek. Ehhez elengedhetetlen, hogy a jelölt egy gyülekezeti közösség aktív tagja legyen.

4. Fontos, hogy a jelölt ismeretekkel rendelkezzen a külmisszióról, és elhivatott legyen erre a szolgálatra.

5. Szükséges, hogy a jelöltnek legyen valamilyen bibliaiskolai végzettsége.

Aki Isten munkájában részt akar venni, annak elengedhetetlen, hogy jól ismerje a Bibliát, Isten akaratát, és Isten országának működését.

6. A külmissziói kiküldésnek feltétele, hogy a jelöltnek legyen olyan támogatói köre, akik felvállalják az imádságban és az anyagiakban való támogatást.

7. Végül, ha a jelölt alkalmas testileg, lelkileg, emberileg egyaránt, szükséges még az Alapítvány Kuratóriumának egyetértése és támogatása.

Forrás a misszió honlapja: <https://liebenzell.hu/2011/01/13/szolgalat-feltetelei/>

Anyakönyvi hírek 2023. május-június-július

Keresztésben részesültek:

Tóth László, Kovács-Goda Brigitta, Tóth Júlia, Tóth Dorina, Barna Zélia, Török Mirkó Zoltán, Szappanos Dorina, Lukács László, Molnár Botond, Nagy Rebeka, Bácsi Liza, Bíró Báborka Sára, Bíró Bella Szófia, Teleki Hanna, Baranyi Zita, Szabó Erik, Bácsi Antal, Kathi Hanna, Diviaczky Dorián Kende, Sági Dénes, Somosi Nóra, Monori Máté, Balogh Maja, Balogh Sándor.

Házasságot kötöttek:

Kiss Tamás Norbert és Asztalos Alexandra, Vilmányi Márton és Bíró Anita.

Temetések:

Varga Piroska (55), Polgári László (54), Bíró Imréné sz. Konyári Julianna (87), Tardi Imréné sz. Gargya Erzsébet (95), özv. Zolnai Sándorné sz. Sörös Mária (89), özv. Farkas Imréné sz. Gajdán Róza (87), Horváth Demeterné sz. Bíró Petronella (82), Dinók Ernő (88), Sörös Gáborné sz. Tövisskes Julianna (81), özv. Tövisskes Imréné sz. Fazekas Zsuzsanna (92), özv. Uzonyi Antalné sz. Tacsai Zsuzsanna (88).

Várunk rendszeres gyülekezeti alkalmainkra!

Istentisztelet és gyermek istentisztelet	Vasárnap 9–10 óra	Hetente	Az ovis és kisiskolás gyermekek az ének alatt átmennek a gyülekezeti terembe foglalkozásvezetővel	Bocskai téri Református Templom
Hétkezdő reggeli áhítat	Hétfő 7:45-8 óra	Hetente	BDRÁI tanulóinak és az érdeklődőknek	
Imaközösség bibliaórája	Hétfő 14:30-15:30	Hetente	Igehallgatás, imádkozás, egymás meghallgatása	Az alkalmak nyíltak, bárki részt vehet rajtuk. Helyszín a gyülekezeti terem Bocskai tér 7
Férfi kör	Szerda 18 –19 óra	Októbertől minden hónap 1. és 3. szerdáján	Férfiaknak, édesapáknak	
Hazaváró kör	Szerda 16 –17	Októbertől minden hónap 2. és 4. szerdáján	Édesanyáknak	
Mindenki bibliaórája	Péntek 18 –19 óra	Októbertől minden páros héten pénteken	Az aznapi újszövetségi igeszakasz magyarázata, megbeszélése	
Élő kövek ifi	Szombat 15 –18 óra	Hetente	14-24 éveseknek	
Istentisztelet	Szerda 13:30-14:30	Minden hónap 2. és 4. szerdáján	Az otthon lakóinak	Szent Kamil Idősek Otthona
Istentisztelet	Csütörtök 10-11 óra	Hetente	Az otthon lakóinak	Fazekas Gábor Idősek Otthona
Istentisztelet	Vasárnap 15 óra	Minden hónap 1. vasárnapján	Pród	Művelődési Ház
Istentisztelet	Vasárnap 15 óra	Minden hónap 2. vasárnapján	Hajdúvid	Ócska Iskola
Pedagógus bibliaóra	Kedd 06 30	Minden hónap 2. keddjén	Pedagógusoknak	Iskola

Lapzártá: október 10.

A Bocskai téri Református Egyházközség Gyülekezeti Hírlevele

Megjelenik kéthavonta. Nyomdai előállítás: Litográfia Nyomda Debrecen Felelős kiadó: Loment Péter lelképásztor. Szerkesztők: Barakné Horváth Eszter és Loment Péter. Lektorálás: Barakné Sipos Katalin Kiadványunkat adományokból tartjuk fenn. Ingyenesen terjesztjük. Bizonyágtételeket, írásokat a bocskaiteri.ujzag@gmail.com e-mail címre várjuk

Számlaszám: 10400346-00026769-00000008

4220 Hajdúböszörmény, Újvárosi u. 1.

Tel./Fax: (52) 229-998

E-lel: bocskaiteri.egyhaz@gmail.com

<http://www.bocskaiter.hu>